

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njedzela po swjatej Trojizny.

Jap. skutki 20, 17—38.

Japofchtol Pawol so s tymi starschimi wošady w Czesu rozžohnuje, kotrychž je w Milecze wokolo šebje šhromadžil. Duž čini wón rachnowanje wo swojim skutkowanju. Jeho skutkowanje a wón tón wulki japofchtol steji psched naschimaj woczomaj a wón napomina: „Budžće moji naslědnizy!“ — niz jenož čzi pastyrjo, ale tež kóždy staw wošady dyrbi wuczobnik teho Knjesa byč, so by so napofšledku tak rozžohnowacž mohł.

Kak so swěrnny Knjesowy wuczobnik rozžohnuje?

1. Wón hlada wróczo na swoje skutkowanje w tym Knjesu;
2. Wón spomina stroschtuje na swoje čzěrpjenje sa teho Knjesa;
3. Wón hlada w nadziji k temu Knjesej.

1. Kncžet psched tym Knjesom běsche Pawol. Wón pak čzysche w swojej ponižnosći jenož wotrocžk byč: „Ja šym temu Knjesej šlužil je wschej pokornosću.“ Jeho rozžohnowaza rěč dawa jeho zylé skutkowanje hišcže jun-krócž nimo čzahnyč. To dyrbjesche hluboki sacžišcž čzinič, kaž wobras mrějazeho, kotryž we wopomnjecžu woštanje. Tole wopomnjecže wošta. Tak dyrbi to tež kšescžijan čzinič, hdyž so s tymi swojimi rozžohnuje. Kanzler Bismark njehasche nicžo druhe na swoj pomnik napišane mēč hacž: „Swěrnny šlužobnik křezora Wyléma I.“ Wón wjedzěsche, so so na sastojniskach nicžo druhe njepyta,

hacž so bychu šwěrnni byli. Njedyrbi tež to nasche naj-wyšchšche žedjenje byč, so mohło so wysche nascheho žiwjenja napišacž: „Swěrnny šlužobnik Jesom Křysta.“ Potom móžesh tym swojim swoj pschiklad na wutrobu položicž, hdyž mrějo jako nan abo macž wot tych swojich so džělisch. Šichi džělenju so praji: „Škřowajcže nje w dobrym wopomnjecžu!“ To čzedža starschi a jich pschiklad dyrbi džěczom psched woczomaj stejecž. K temu pak je nusne, prawe bohabojasne žiwjenje wjesč w tym Knjesu, so móže tež s pschikladom tym naschim byč jako žiwe wopomnjecže. Pschikhadžaza naschma naš dopomina na džělenje. Duž čzemy so tež w prawym čzaku na nje hotowacž. W šwěrnosći stejecž, w ponižnosći šlužicž, tak šestajej nětko hižom swoj wobras, kotryž čzesh tym swojim sawoštajicž. Na čzo mohł so nětko powołacž, hdy by dyrbjal wotkal čzahnyč? By šnauo prajicž dyrbjal: „Džěczi, njecžinčze tak, kaž šym ja čzinił!“ W prawym čzaku so hotujmy, so bychmy so jako šwěrnni šlužobnizy teho Knjesa rozžohnowacž mohli.

2. Najrjenišche šwědčjenje je Pawol wotpožil wo swojim čzěrpjenju. Ššesch tyschnosće je wón schoł a wón wě, so šwjaski a tyschnosće na njeho čzajaja. „Ja wēm, so moje woblicžo wjazy njebudžecže wobladacž.“ Wón wě, so wón šmjercži napschecžitwo dže. Kajke to šmužite, w čzěrpjenju čziche kšescžijanštwu porno bojosczi a čzě-kanju psched kšizom w naschim kšescžijanštwje! Pawol je w duchu šwjasaný. Ty šy tež tole pruhowanje pscheshoč, so twoja dušča tšchepotasche w šnutštownym bēdženju.

Tehdom je nusne, so šebí wěšte stejnischczo dobydzemy, so šo posbėhnjemy na horu czičeho poddacza do Božeje wole w czerpjenju. Szyla šwėdkow i czaša naschich wótzow nam přėduje tule šczėrpliwoscź. Kaž Pawoł nawukńmy prajicź: „ja šo njeboju!“ A kaž naschi wótzajo nam, dyrbinym tež my bycź šwėdkajo, kiž se šwojeho žiwjenja přėduja šczėrpliwie poddacze do Božeje wole w czašu tyšchnoscźow. Kunje tehdom, hdyž pucze a wutrobny šo džėla, dyrbinym hotowi bycź, tež šwėdczenje Pawołowe wotpołozicź, potom budžemy tym šwojim tež wójwodojo ša wojowanje w tšchizu a šrudobje i tym wubudženjom: „Wachujcze!“

3. „Ja waš porucžam Bohu,“ tak Pawoł praji, hdyž wón šo džėli, a jako to powjedał bėšche, klatny wón na šwoje kolena a modlesche šo i nimi wšchitkimi. Kajki to šwjatocžny wofomik! Wón jich horje nješe i wutrobje Božej. Wam, lubi staršchi, wam naleži, nėšcto i šbožu šwojich džėczi cžinicź. Syn dže do zuby a staršchiška wutroba šo prascha: „Wostanje wón tež šwėrny? Ach, šo by w tajkim wofomiku to roszohnowanje w Wilecze šo w naschich domach šašo mėlo! Tajke modlenje je jandželška straž, kotruž tym šwojim šobudacze na pucź.

Se šylšami woni rósno džėja a woni Pawoła pschewodžichu hacź i kódzi, kiž jeho do Jerusalema wjeselche. Se šylšami šo my roszohnujemy a pschewodžamy tych šwojich hacź i rowej. Ale je nasche roszohnowanje bylo kaž Pawołowe, potom woni nam kłwaja a my jich i rukomaj modlitwy witamy a šo strowimy: Na šašowohladanje w Jerusaleme horjekach w njebjekach!

Šamjeń.

Nabožne sonetty.*

Wofebnosć a wolkchew Božeho šadla a jeho pastyrjow.

1. Pėtr 5, 2.

Se šadło Bože, droho wukupjene
Š krowju Šhrystuškowej, — žyrkej Boža šwjata;
Sej połnosć šboža w Šhrystušku je data,
So herbstwo jeho rėka wušwolene.

Ššes Ducha jeho i Boha wušwjećzene
Do pschekraženja pschichodneho šhwata,
Šdžež junu šlaboscź i njebo budže wšata
Wšcha, i kotrejž tu je hišcze wobcžežene.

Šascź na selenej kuzy Božoh' šłowa
Šo dyrbja pastyrjo, kiž powołani
Šsu psches Šnješa ša pomocnikow jeho.

Šrjecź i njepokoja do šbóžneho šthowa
Ššchi Šnješu połnje junu wukhowani
Se šadłom pastyrjo šo kšchewja i njebo. —

* Š njeđželšich šłowow bibl. pucźnika na 4. šchwórczłėta 1907 — njech šo tu dale ša šobu šliczeja.

U.

Njeđžela.

Nėhdy bėchu šedmjo bratsja hromadže živi. Šchesczo kšodžachu na džėlo, šedmy pał dom wobštara. A hdyž czi šchesczo bratsja špróžni a wotpjeczi i džėla domoj pschidžechu, namakachu woni dom wudebjeny, wjeczet pschihotowanu a šwėžu šašwėczenu. Nad tym šo woni šradowachu a šhwalachu šedmeho bratra. Ale jedyn

bėšche mjes nimi, tón čžyšche mudrišchi bycź, dnyžli woni wšchitžy, a šwarjesche na šedmeho bratra jako lėnicha a cžašpschecžinjerja, kotruž by mėl šobu na džėlo kšodžicź a šebi šwój kšlėb šašlužicź.

Tole šle šłowo pola druhich bohuzel pschipada namaka a woni nusowachu špomnjeneho bratra, šo wón šekeru a šopacž wša, kaž woni, a i nimi rano šaše na džėlo džėšche. Wjeczor woni šwój domojpucź nastupichu. Žana pschecželna šwėža jim i dala nješiwasche, žana starobliwa ruša njebėšche domowštowo šriadowala a bliido kryka, žadny bratr jich i cžoplej rušu a wutrobny šłowom njewitasche. Woni nėtko pytnychu, tak njerosomnje bėchu škutkowali, a šačuwachu šo, dokelž bėchu šami na tym wina, dwójžy hubjeni a wopuschženi. Wot nėtko wosta tehodla šedmy bratr šašo doma, a šhubjene šbožo bratrowštwa šo i nowa wróczi.

Tak je njeđžela mjes šwojimi bratrmi tón džėń, kotruž šchescžim wšchėdnym dnjam šwėtko, šbože a žohnowanje nošy. Ššchidnuli ludžo, kotřž čžedža mudri bycź a na tehole bratra jako lėnicha a cžašpschecžinjerja šwarja, jeho tež i džėlu nusuja a čžedža jemu jeho šwjate prawo wšacž — njewėrcze jim! Wy šebi šami najšbole šschkóđžicze a šebi žohnowanje rubicze; wy šhubicze šwojeho domu šwėtko a porjad, radošcź a měr.

F.

Wėrobratska luboscź.

(Šyrkwinski špėw, na Šustaw-Šdolškim šwjedženju w Butežach špėwany a na žadanje pschėloženy wot F.)

Šlaj, bratska luboscź ženje
Šso i dušchow njeshubja.
Ša dawa polóženje
Ša pucžu žiwjenja.
Tež šobu cžėpi rady,
Ša žyłu wutrobu
A njewostawa šady,
Šdyž widži šrudobu.

Tale šwėrna luboscź wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Wšchėch wėrobratrow šitacž
W jich cžėžkej cžėšnosći
A i pomožu jich witacž,
Ššmy štajnje hotowi.
Šołnóžnoh' rjeka šyly
A wėry šmužitoscź,
Šbudž tež našch narod žyly
Ša šdobnu wopornoscź.

Tale šradna luboscź wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Škutk šwjaty je šo radžik,
Škutk bratskej luboscze.
Šóh šam je tón šchtom šadžik,
Šak jemu šrosčzenje.
Wy kšudži, šbohacženi
Še štawa kóždeho,
Š budžcze nawabjeni,
Šo luboscź hori šo.

Tale darna luboscź wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Šdžež žana žyrkej njeje,
Šiz šchula, šarški dom,
Šso pomoz horzo pscheje:
Šam džicze je škutkom!

Mh darh wudžělamy,
 Kiž Bóh nam hnadnje da;
 Duž t temu samyšk mamy,
 Bóh nam jón safchczěpja.
 Tale službna luboscź wot Boha wuthadža.
 Duž jemu džaf, duž jemu džaf a nadžija!

Čšepjetaj, hracžko!

Powjedańcžo wot Jana Wjele.
 (Skónčenje.)

Richiti a šchrěti pěstoncze nahnachu stróženych ludži. Wona jim wujachli t lětatym rtom, kajka skáženza howri, kať šo knjes čžerczi. —

Tšjo mužojo slecža po šthodže horje a chžedža do jstwy. Ale samtowy šumacžk jim nuts wobara. Ššo šahnawšchi t mozu wustorcža durje, šo štrjeknu.

Šu, kajka žadlawoscź pšched nini macha! Kaž mjedwjedž šo přeni muž do teho šurowza wali; druhi jemu njemdrje to mordarške želešo wudrě; tšeczi jeho ša nohu t semi potorhnye. Mjech šlobjenz kopa a kuša a klie: hnydom jeho tať špašaja, šo šo njemóže ležo hibernčž.

Šižom je něčtó po lěkarja hnať. Tón bóršy pšhiběhny pomhacž. — — —

Šsmjercž njewša tu wobohu semjanku wotšal. Šdžez bč kónz tešaka na dušchu chžyl, runje tam wišasche šlocžany šchžik. A tón bč temu kaťakej šadžewł, šo přědka njepšchektó.

Šrej wšchat ji čžecžesche t nakłóteje rany, tola ta njeběšche t šmjerčzi. A druhe rany na stawach šu po něčžim žile.

A tež ta mlódscha džowčicžka žiwjeńcžo šthowa. Ale njedyrbi šłaba a štróžliwa wostacž, dolhož tu na šwěcže budže? Ša knježnicžku šanku pať t žyła pomozny njebč. Tón štorť do štrónje bč ju morit. Šu šmjerčž wotnješe. —

A tón njebžžny bjesžžny hracžk? Winowa pianoscź bč po čžafu t njeho; tórnošcž ša hracžom bč t njeho; šlobjenz bčšche tež t njeho: a tola bč žyly kaž pjany, a wosta wšchitkón kaž pjany.

Šako bč potrochu rošoma dohnył, mějesche šcherjate myšle. Te jemu pšched woczi štajachu: tu dušchnu a tola tať wobohu trapjenu žonu, wobohu krawatu šuditu, wobohu morjenu šanku, a žalošnu njewuhašniwu hańbu a na čžaf žiwjenja jastwo. A wšchitke te wobrašy štejachu pšched nim pšchezo a pšchezo, wufajo na njeho hrošnje wodnjo a w nožy. A šchto bčšche kónz? Čžorna dlón wrótnoscže jemu do mošhow šajěwšchi rošmjecže do žyła rošom. Duž dyrbjachu jeho do bludnižy dowjesčž, a do teho rjada, ša kotryž žadneje rady a pomozny njeje.

Tu je t putami šwjafany byl, šo nišomu šesčłodžicž njemohł. Druhdy je šakrujo wolať, jako mjes hracžkami šedžo; druhdy je žaloštnje wul, štoržo wo kaťanej žonje, krawawej šudicže a morjenej šanzu. A pšchi tym je šchipit a na stawach tšchepjetal, jako tež njemdrje ša puta torhať. —

Šacž je hišcže živy? Šdnyhujmy ša tu hubjenu dušchu:

Božo, budž temu šhubemu hrěšnikěj hnadny! A ša šebje šamych a ša wšchitkich prošchmy: Šwarnuj naš, Šnježe, a njedaj nam do žanych čžertowych lecžwow padnyčž!

Štawišna Šhryštušoweho čžerpjenja.

(Šokracžowanje.)

4.

A blidu hrono — do wječerje.

Mat. 26, 21—25. 29; Marť. 14, 18—21; Šul. 22, 15—18. 21—23;
 Jan. 13, 21—30.

A t nim džesche wón: Šsebi ja šym juntrócž
 Šožadať hišcže, šo bych t wami pojědł

Šehnjo jutrowne, přjedy dnyli čžerpicž
 Šmėju ja bóršy.

2. Ššchetož ja praju wam, šo dale wjazny
 Njebudu je jěscž, doniž dopjelnjene
 W raju njebudže Božim, na čžož wuczi
 Šedžbowacž šnamjo.

3. A wón šhelich wša a šo džakowawšchi
 Džesche t nim: Ššmicže tón a wudžělejčže
 Něťk jón mjes šobu! pšchetož ja wam wšchitkim
 Šurasnje praju:

4. Njebudu wjazny ploda winoweho
 Šjeńka picž t wami, doniž njenastawa
 Šbžžny tamny džek, hdyž jón nowy piju
 W kraleštwje Božim.

5. Tola hlaj! ruka tu je pšcheradnika
 Ša blidom šo mnu. A bu šrudny w duchu
 Šesuf, hdyž džesche: Ša wam wobšwědcžuju
 Šawěcže wěrnoscž;

6. Ššcheradži bóršy jedny mje mjes wami! —
 Šuczobnižy duž jedny na druheho
 Štruchli hladachu, a bu jara šthštno
 W hromadže wšchitkim.

7. Šočžachu šrudni t njemu kžžny prajicž:
 Šnježe, šym to ja!? — A wón wotmolwjejo
 Džesche: Š dwanacže jedny, kotryž šo mnu
 Še šchli kuť macža! —

8. Jedny pššłow bčšche tam ša blidom
 Šliško pšchi Šnješu, jeho lubowaný,
 Teho krawasche Ššeter, šo by šhonit,
 Šo kim Šnješ rěcži?

9. Duž na wutrobno šo wón lehny Šnješej
 Šraščejo jeho: Šchto je, Šnježe? — woššew!
 — Šesuf wotmolwi: Tón je, kotromž něťko
 Šacžany kuť dam.

10. Šomacžawšchi kuť na to jón tam poda
 Šudaškej Šesuf, a něťk dale džesche:
 Ššyn tam čžłowjeka derje dže, kaž šteji
 Šišane wo nim;

11. Ššeda temu pať, kotryž poda jeho;
 Čžłowjelej lěpje temu by woprawdže
 Šylo, šo nihdy by šo njenarodžit
 Do šwěta šhrobly.

12. Wotmolwjejo tu džesche šam tež Šudašch:
 Ššym to ja, Šabbi?! — na čžož Šesuf džesche:
 Šy to prajitš šam! — A hlaj! hnydom šatan
 Čžehnišche do njoh'.

13. A njemu Šesuf pať džesche: Šchtož ty čžinišch,
 To džě ščžin bóršy! — Tola njemjedžišche
 Ničtío ša blidom, na čžo wón t tym jemu
 Šokiwnył bčšche.

14. Něťotši t pššłow šebi pomyšlichu,
 Dofelž mějesche mššchen ša wšchěch Šudašch,

So knjes mēnjeſche: Kupuj, ſchtož je trjeba
Nam na čaſ rócžny!

15. Albo ſo khudym by wón něſchto ſticił.
— ſako wſał kuſ bē, wón nětk hnydom wuńdže
Tam wot wječzerje a je njeſtutk ſtonjał;
— Wono bē w nožy! —
(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

ſ Bukez. Sańdzemu njeźelu, 29. ſeptembra, Guſtav-Abolf-
ſke poboczne towařtwa w Lubiju ſwój lětny ſwjedžen pola naſ
ſwječjeſche. Njenje ſ Boha radženy ſwjedžen poľaſa, kať je ſebi
Guſtav-Abolfſki ſtutk, ſtutk podpjeranja ewangeliſkich wěrobratrow
w roſpřoſchenju, dale bóle kať w zylkej ewangeliſkej zyrkwi — w lěcže
1906 je wſchať towařtwa přeni krócž pſches 2 milionaj hritnow
mjeſ ewangeliſkimi a ſa ewangeliſkich nahromadžilo — tať w naſchich
Eſerbach ſebi měſto we wutrobach luda dobył. Woprawdže, to
bēſche rjane ſnamjo ſa nutrných ſwjedžeńſkich hoſčow: Kať
něhdy, jako Guſtav Abolf pſchikhwata wěrobratram na pomož,
jena była po druhej jemu ſo pſchifałkny, tať lubi pſcheczeljo Guſtav-
Abolfſkeje wězy je wſchěch ſtron woſadny ſ wulkimi čyrjodami pſchi-
khwatachu do lubnych Bukez, teť mnoho hoſčej ſ druhich woſadow,
ſo bēſche Boži dom pſchepjelny. Khorhowje, na wěži ſmahowaze,
rjany čzah mlodžiny, na kotrehož čzelo ličba ſerbſkich a němſkich
duchownych a zyrkwiniſke přjódſtejerſtwa ſtupi, mōžne khěrliſche,
poſbēhowazaj khoriſkaj ſpěwaj — kiť woſadny měſchany khor pod
wodženjom k. kantora Kečka ſ dobrým wurajoſm pſchednoſchowawſche —
dopomnjeſche na khorhowje a khěrliſche, něhdy w pobožnym
ſchwediſkim wójſtu ſanoſchowane.

Guſtav-Abolfſka wěz je ſo ludowa wěz mjeſ nami ſčiniła.
Ale ſwjedžen nam to teť ſjewi, ſo je Boža wěz: Lube Bože ſlōncžko,
kiť jōn poſlōcžeſche, kraſny wupnyſcheny Boži dom, w blyſchčzu
ſwězow ſwjedžeńſzy ſo ſybolazy woltať předomawſche: Saſtupujmy
Božu wěz, wěz wěry a luboſče! a ſe wſchěch ſwjedžeńſkich ſłowow
klincžeſche: Luboſč Jeſuſowa budž jadro a mōz naſcheho ſtutko-
wanja, kať teť ſo ſerbſke předomanje ſlōncži ſe Ebōžnikowym
ſłowom: „ſchtož ſcže wy čziniłi jenemu mojich najmjeńſchich
bratrow, to ſcže wy mi čziniłi.“

Na ſerbſkim kemiſchenju, w 2 hodž. ſo ſapocžazny, k. ſarať
Matek-Bartſki předomawſche. Sapocžawſchi ſwoje wutrobu poſbēho-
waze ſwjedžeńſke ſłowo ſ praſchenjom: Komu ma ſwjedžen płačicž?
wotmolwenje da: Naſchemu Bohu, naſchey ewangeliſkej zyrkwi,
naſchym bratram w roſpřoſchenju, a potom, ſam ſyn Bukečzanſkeje
woſady ſ wutroby prawje k wutrobje woſadny rěčjo, ſ bohatymi,
pſchebohatymi ſłowami a pſchikladami ſwědčjenje wo Guſtav-
Abolfſkej wězy da a po teſcže Rom. 12, 12. 13 (Budžcže wjeſeli
w nadžiji, ſcžerpliwi w čžepnoſčzi, wobſtajni w modlitwje. Bjećcže
ſo po potrebnocžach tych ſwjatých horje). Woſada ſ napjatej
kēžblimoſčzu kēžbomawſche na předomanje, kiť wotmolwenje na to
praſchenje poda: W kajkej ſwjatej pnyſche ma Guſtav-Abolfſka wo-
ſada pſched teho Knjeſa ſtupicž? 1. ſ wjeſetej myſlu: jejna mōz
je ewangeli; 2. je ſcžerpliwěj wutrobu: nuſa bratrow to wucži;
3. ſ modleřkim rtom: tōn Knjeſ je jejna pomož; 4. ſ darniwěj
ruku jako Boža pomožniza. Na woltařju Božu ſlužbu k. duchowni
ſ wokoliny wobſtarachu, na ſerbſkim ſ Lubija a ſ Maleſchez, na
němſkim ſ Horných Kundracžiz a ſ Kotez.

Wulka była ſerbſkich a němſkich poſlucharjow ſhromadži ſo
w 4 hodž. k němſkej ſwjedžeńſkej Božej ſlužbje. Knjeſ ſarať
Bjarnat ſ Kottmarſdorfa ſa jakož ſwojeho předomanja tamny

hlōſ wſa, kiť ſo ſwjatemu Pawolej ſta: „Pſchidž dele a pomhaj
nam“, Sap. ſk. 16, 9. a jōn jako přoſtwa wo pomož naſchich
wobohich wěrobratrow ſ jaſnymi a mōžnymi ſłowami wukladowawſche.
ſo Božimaj ſlužbomaj ſo hiſchcže ludowej ſhromadžijnje w dwē-
maj hoſčenzeměj džeržeſchtej. We pſchepjelnyemaj ſalomaj knjeſ
pſchedſyda Lubijſkeho Guſtav-Abolfſkeho towařtwa, primarius Kozor
ſ Lubija, a pſchedſyda žōnſkeho Guſtav-Abolfſkeho towařtwa, Hauſa
ſ Wōſportka žiwe wobrašy ſ pola podawawſchaj, na kotrež bēſche hižom
Boži dom wjedł. Teť jimaj džak woſady ſluſcha.

ſ džakownej wutrobu ſa wſcho, ſchtož bēchu wot popoľbnja
hačž do wječorneje hodžiny ſlyſcheli a wužiwali, ſo woſadni
domoj wrócžichu, kož bēchu to teť hižom ſ nahladnym woporom
wuprajili, kotryž po ſerbſkim 332 hr., po němſkim 128 hr. wu-
čzinjeſche. Wōh žohnuj tele 460 hr. ſa potrebných bratrow a
ſotry wotach, ſo bychu ſo teť dale bóle nad Božimi ſlužbami a
ſwjedženjami wjeſelicž mohli. Kunje na ſwjedženjach ſo ſačuwta,
ſchto kraſne ſchecžijaniſke ſtowařſchenje je. ſbožowny bēſche kōždy
wopytar lubeho Bukečzanſkeho ſwjedženja. Džak budž zyrkwini-
ſtemu přjódſtejerſtwa, a pſchede wſchēm jeho pſchedſydze, k. ſararjej
Kubizy, kiť je po dwēmaj lětomaj hižom ſaſo tōnle ſwjedžen
w:hotowal ſ tať někotrežſkuli pomožnej ruku. ſara bohacže je ſo
dobre ſymjo wuſhwalo. Teť pſches roſprawy, kiť ſo čžiſchcžane
pſchi zyrkwiniſch durjach kemiſcherjam roſdželowachu, a Guſtav-Abolf-
ſke knižki, kotrež ſo tam pſchedawachu, ſo to ſta. Njech wono
ſ Božej pomožu ſhadža kať wuſhw nětkle na naſchich honach wotach.
— ſwřetne ſwjedženje ſu ſ wjeſcha ſa wōkomiſnjenje, zyrkwiniſke
ſwjedženje pſchezo bóle ſa pſchichod a čžedža žyłu woſadu a ſ tym
zyrkej poſhlyničž a dale wjeſč w ſtutku luboſče. Knjeſowa miłocž
dopjeli teť nad nami to ſłowo: ſa čžu tebe požohnowacž, a ty
budžeſch požohnowanje.

— Wōndželu 30. ſeptembra bēſche 40 lět, ſo je ſo krajne
towařtwa ſa ſnutſkowne miſionſtwa ſačožilo, kotrež je ſ bohatym
žohnowanjom w ſmilnej luboſčzi na ſabludžených a hubjených
w Jeſuſowym duchu ſtutkowalo. Džen 30. ſeptembra ſeńdžechu ſo
čži mužojo, koſkiž bēchu tu wulku potrebnocž ſpōſnali, ſo pōdla
ſwotkowneho miſionſtwa, kotrež wotach mjeſ pohanami ſtutkuje,
do ſtutka ſtupi ſnutſkowne miſionſtwa, kotrež w Khrystuſowym
duchu khodži k ſabludženým a jich ſaſo wola, kotrež khudym a hubje-
nym pomož pſchinoſchuje a ſe ſwotkownej pomožu teť wutrobu
hnyje, kotrež ſaſtaranje a hladanje khorych a bēdných w ſamarit-
ſkej luboſčzi wobſtara. W ſačōženſkej ſhromadžijnje w Draždžanach
poſtaji ſo wubjerť wot 9 mužow, kiť mējeſche daliſche wuwjedženje
tuteho wotmyſhlenja do rukow wſačž. Mjeſ ſobuſačōžerjami bēſche
teť Eſerb, naſch njeſapomnity ſarať Smiſch, kiť bu teť do wubjerka
nowoſačōženého towařtwa ſa ſnutſkowne miſionſtwa wuſwoleny.
Tucži wubjerkownižy, na kotrychž pſchi 40 lětnym wopomnjeńſkim
ſwjedženju w džakownej luboſčzi ſpominamy, bēchu k. ſwobodny
knjeſ ſ Welk; rytmiſchtr ſ Junke, ſwobodny knjeſ ſ Rechen-
berg, profeſor Kunza w Lipſku, měſchčžanoſta Frōhlich w Richten-
ſteinje, dwōriſki předať Kūhling, ſarať Smiſch w Godžiju, ſarať
Nychtar w Nieſh a duchowny Niekman, kiť bēſche tehdom
ſ pomožnym duchownym pſchi diałoniſtyſkim wuſtawje w Draž-
džanach.

„Bombaj Wōh“ njeje jenož pola knjeſow
duchownych, ale teť we wſchěch pſche-
dawarňjach „Eſerb. Nowin“ na wſach
a w Budyſchinje doſtačž. Na ſchtwōrcž
lěta płačži wón 40 np., jenotliwe čžiſla
ſo ſa 4 np. pſchedawaju.